

OD VI KONGRESU DO UPADKU RZĄDÓW PIS

21 maja 2006 - 16 listopada 2007

Obradujący w Warszawie w dniach 19-21 maja 2006 roku VI Kongres OPZZ przyjął program i uchwały obowiązujące nasz ruch związkowy w latach 2006-2010.

Kongres odbywał się w 9 miesiącu sprawowania władzy przez rząd Prawa i Sprawiedliwości premiera Kazimierza Marcinkiewicza, który rządził do 14 lipca 2006 r. Kolejnym premierem rządu Prawa i Sprawiedliwości został Jarosław Kaczyński, który rządził do 16 listopada 2007 r.

Natomiast za politykę rządu wobec pracujących i za kierowanie Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych w tym czasie odpowiadały: Anna Kalata od 5 maja 2006 do 13 sierpnia 2007 r. i Joanna Kluzik-Rostkowska od 13 sierpnia 2007 do 16 listopada 2007 r.

GODNA PŁACA DLA KAŻDEGO

OPZZ prowadzi aktywną walkę o stały wzrost wynagrodzeń pracowników.

- W 2006 roku w trakcie negocjacji wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w 2007 roku OPZZ zaproponowało, aby wskaźnik wzrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wynosił nie mniej niż 4,3% a w państwowej sferze budżetowej nie mniej niż 4,5%.

Niestety w trakcie negocjacji w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych nie doszło do osiągnięcia porozumienia. W tej sytuacji OPZZ podjął próbę podniesienia wskaźników wzrostu poprzez art. 19 ustawy o związkach zawodowych – czyli zaopiniowanie rządowego rozporządzenia. We wrześniu 2006 r. przewodniczący OPZZ zwrócił się do premiera, ponownie stwierdzając, że wskaźnik wzrostu powinien wynosić nie mniej niż 4,3%. OPZZ protestowało przeciwko zamiarom rządu nowelizacji tzw. ustawy kominowej, która dawałaby kadryze menadżerskiej wzrost płac o ponad 66%, podczas gdy pracownikom sfery budżetowej rząd proponował wzrost płac o 0%, a pracownikom przedsiębiorstw wzrost o 3,4%

Na apel 100 największych zakładowych organizacji związkowych zrzeszonych w OPZZ została podjęta akcja wysyłania listów, faxów i e-maili do premiera Jarosława Kaczyńskiego, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwa Finansów. Jednak i ten nacisk społeczny nie wpłynął na decyzję rządu.

Pomimo przyjęcia przez rząd wskaźników wzrostu wynagrodzeń na 2007 rok OPZZ kontynuowało działania na rzecz ich wzrostu. W styczniu skierowało list adresowany do premiera Jarosława Kaczyńskiego, w którym premier mógł m.in. przeczytać: „Panie Premierze! – polscy pracownicy

oczekują godnych płac, chcą normalnie żyć we własnym kraju, a nie na emigracji! (...) Pański rząd unika dialogu społecznego ze związkami zawodowymi, ale także nie słucha głosu przedsiębiorców, którzy skłonni są zaakceptować płacę minimalną na poziomie przekraczającym 1000 zł. W naszej ocenie ustalenie maksymalnego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców w 2007 roku w wysokości 3,4% oraz płacy minimalnej na poziomie 936 zł blokuje podwyżki płac w przedsiębiorstwach, promuje emigrację zarobkową i odpływ kapitału ludzkiego z Polski.”

Do OPZZ zaczęły napływać informacje, że w trakcie rozmów płacowych przeprowadzanych zgodnie z ustawą o negocjacyjnym kształtowaniu wynagrodzeń w lutym, większość pracodawców w spółkach Skarbu Państwa

**KTO UKRADEŁ
TWOJE 36%?**

155
150
145
140
135
130

w latach
2000-2005

**Pracujesz 43% wydajniej.
Zarabiasz 7% więcej...**

Żądaj swoich pieniędzy!

Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych Twoim sojusznikiem

potraktowała wskaźniki wzrostu wynagrodzeń przyjęte przez rząd za obowiązujące. Pracodawcy – nawet przy bardzo dobrej kondycji finansowej firm - nie zgadzali się na wzrost wynagrodzeń powyżej narzuconych przez rząd wskaźników. Dlatego też 1 marca 2007 r. OPZZ rozpoczął ogólnopolską akcję informacyjną na rzecz podwyżek płac „Kto ukradł Twoje 36%?”. Wśród zakładowych organizacji związkowych rozpisano ponad 15 tys. plakatów, na ulicach wielu miast rozwieszono banery z tą samą treścią i w podobnym układzie graficznym (również w warszawskim metrze). Częścią akcji był „Apel OPZZ do premiera Jarosława Kaczyńskiego o zmianę polityki płacowej”, w którym m.in. czytamy: „*Polityka płacowa rządu jest sprzeczna ze zdrowym rozsądkiem – proste porównanie również narzuconych przez rząd wskaźników na rok 2006 z wymuszonym przez brak rąk do pracy, rzeczywistym wzrostem w ubiegłym roku pokazuje jak nierealistyczne są rządowe decyzje.*

Dlatego pytamy: czy te wskaźniki trzeba zmieniać poprzez strajki i demonstracje lub migrację zarobkową? – czy jest Pan za takim rozwiązaniem? – a może lepszy jest dialog społeczny ze związkami zawodowymi?”

Ta akcja nie przyniosła zmiany stanowiska rządu w sprawie wskaźników wzrostu wynagrodzeń na 2007 r., natomiast - zdaniem związkowców – zwiększyła naciski pracowników w zakładach pracy na podwyżki płac.

● W maju 2007 r. rozpoczęły się negocjacje nad wzrostem wynagrodzeń w 2008 roku. OPZZ domagało się aby:

- wzrost wynagrodzeń w gospodarce narodowej wynosił nie mniej niż 10%,
- wzrost wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej wynosił nie mniej niż 11%,
- wzrost wynagrodzeń u przedsiębiorców wynosił nie mniej niż 9,4%

13 lipca 2007 r. odbyło się posiedzenie TK na którym strona rządowa przedstawiła propozycje wzrostu płac w sferze budżetowej w 2008 r. o 2,3%. W trakcie posiedzenia przewodniczący OPZZ Jan Guz zadał pytanie, czy strona rządowa jest upoważniona do zmiany przedstawianego stanowiska i podjęcia negocjacji. Przedstawiciel strony rządowej reprezentujący Ministerstwo Finansów oświadczył, że nie posiada upoważnienia do zmiany stanowiska negocjacyjnego rządu. W tej sytuacji przewodniczący OPZZ oświadczył, „*że brak upoważnień do rozmów strony rządowej oznacza, że dalsze prowadzenie negocjacji nie ma sensu w sytuacji dyktatu ze strony rządu i że jest to jednostronne zerwanie rozmów przez stronę rządową.*” Do tej oceny przychylił się pozostali partnerzy społeczni – uznając, że jest to pozorowanie dialogu społecznego. W wyniku obstrukcji strony rządowej nie udało się nawet podpisać wspólnego komunikatu.

● OPZZ popierało w latach 2006 i 2007 starania branżowych związków zawodowych, w tym Związku Nauczycielstwa Polskiego i Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia i Ubezpieczeń Społecznych o podwyżki płac.

Dialog z rządem w sprawie wzrostu wynagrodzeń pracowników ochrony zdrowia rozpoczął się w lutym 2006 r. na forum Trójstronnego Zespołu do Spraw Ochrony Zdrowia - efektem prac było uchwalenie ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń, a następnie jej przedłużenie na kolejne lata poprzez nowelizację ustawy we wrześniu 2007 r. Główne założenia ustawy, uzgodnione w czasie negocjacji ze stroną związkową w czasie protestu środowisk medycznych na przełomie maja i czerwca 2007 r. – zostały zachowane.

PŁACA MINIMALNA W POLSCE POWINNA BYĆ JAK W EUROPIE

OPZZ konsekwentnie domaga się, aby minimalne wynagrodzenie w Polsce kształtowało się zgodnie ze standardami europejskimi, tj. stanowiło 50% przeciętnego wynagrodzenia brutto. OPZZ podkreśla, że jest o żądanie minimalistyczne, gdyż wskaźniki Rady Europy mówią o 60% przeciętnego wynagrodzenia brutto

● W 2006 roku w trakcie negocjacji OPZZ proponowało, aby minimalne wynagrodzenie za pracę w 2007 r. wzrosło o co najmniej 5,1% plus połowa realnego wzrostu wynagrodzeń (1%), to jest o 6,1%, co dawało by kwotę 953,94 zł, podczas gdy rząd proponował 936 zł.

● W 2007 roku OPZZ stanęło na stanowisku, że powinien nastąpić wzrost minimalnego wynagrodzenia za pracę do poziomu 50% wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej. W związku z wysoką dynamiką wzrostu płac w gospodarce narodowej OPZZ wskazywało, że I kwartałe 2007 roku relacja minimalnego wynagrodzenia do przeciętnej płacy wyniosła 34,5% podczas, gdy jeszcze rok wcześniej wynosiła 35,5%. W tej sytuacji OPZZ wnioskowało, aby minimalne wynagrodzenie za pracę rosło szybciej niż płace przeciętne.

13 lipca 2007 r. w trakcie posiedzenia Trójstronnej Komisji strona rządowa przedstawiła stanowisko, że płaca minimalna w 2008 r. powinna wynosić 1000 zł brutto. To posiedzenie zakończyło się tak jak opisaliśmy wcześniej.

Ostatecznie płaca minimalna w roku 2008 została przyjęta 27 sierpnia 2007 r. w wysokości 1126 zł brutto. OPZZ oprotowało tę decyzję i przypomniało, że płaca minimalna na poziomie 40% średniej płacy krajowej osiągnięta została w latach 1996-1998. OPZZ rozpoczęło przygotowania do akcji protestacyjnej, która jednak ze względu na samorozwiązanie Sejmu nie doszła do skutku.

OBECNI PRACOWNICY W PRZYSZŁOŚCI MUSZĄ MIEĆ PRAWO DO GODNEJ EMERYTURY

● Jeszcze przed VI Kongresem OPZZ podjęło inicjatywę obywatelską na rzecz projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który kompleksowo i ostatecznie reguluje problem świadczeń emerytalnych dla osób, które przed 1 stycznia 1999 roku podjęły zatrudnienie w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Projekt nowelizacji został zarejestrowany jako druk sejmowy nr 691 i w dniu 14 lipca 2006 r. odbyło się jego pierwsze czytanie. W wyniku działań lobbujących OPZZ w Sejmie – m.in. spotkań z Prezydium Sejmu, klubami parlamentarnymi, wszystkie kluby parlamentarne opowiedziały się za potrzebą uregulowania sprawy i głosowały za przesłaniem projektu do Komisji Polityki Społecznej do dalszych prac. Mimo takich stanowisk, w tym także Klubu Parlamentarnego Prawa i Sprawiedliwości, 20 września 2006 r. premier Jarosław Kaczyński przesłał do marszałka Sejmu Marka Jurka rządową opinię o projekcie ustawy wraz z wnioskiem o jego odrzucenie w trakcie prac parlamentarnych.

Jednak OPZZ w grudniu 2006 r. zaapelowało do marszałka Sejmu o przyspieszenie prac nad projektem, jednak do zakończenia prac Sejmu V kadencji nie wznowiono procesu legislacyjnego.

● OPZZ wspólnie ze Związkiem Zawodowym Ratowników Górniczych w Polsce doprowadziło do uchwalenia we wrześniu 2006 r. ustawy, która uznała okresy oddelegowania górnika do okręgowej lub Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego za okres równorzędny do pracy pod ziemią, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;

● W związku z brakiem rozwiązań w zakresie emerytur dla osób pracujących w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w tym ustanowienia tzw. emerytur pomostowych, 14 lutego 2007 r. OPZZ zgłosiło kolejny projekt nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Projekt zakładał przedłużenie ówczesnego stanu prawnego w zakresie wcześniejszego przechodzenia na emeryturę do końca 2011 roku, czyli o cztery lata. W wyniku prac parlamentarnych doprowadziliśmy do przedłużenia o rok tj. do końca 2008 roku dotychczasowego stanu prawnego w zakresie wcześniejszego przechodzenia na emeryturę.

● W polu zainteresowania OPZZ niezmiennie pozostaje problem wypłat emerytur ze środków gromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych. W marcu 2007 r. OPZZ zwracało uwagę, że:

„- *tocząca się gra dotyczy środków finansowych w wysokości porównywalnej do budżetu państwa oraz tego, kto wypłacając emerytury z II filaru uzyska największe profity ze składek pracowniczych;*

- *rząd i prywatne instytucje ubezpieczeniowe prowadząc kampanię reklamową dotyczącą przystępowania do otwartych funduszy emerytalnych oszukały społeczeństwo. Obiecywano przyszłym emerytom dostatnie i beztrudne życie, tymczasem reforma ubezpieczeń społecznych, do czego przyznają się anonimowo jej twórcy, nie miała na celu poprawy sytuacji materialnej emerytów lecz przede wszystkim obniżenie wydatków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ograniczenie dotacji budżetowych do wypłacanych emerytur.*

- *relacja wysokości przyszłych emerytur z obu filarów łącznie będzie wynosiła ok. 50% osiąganego wynagrodzenia i będzie niższa w stosunku do aktualnie wypłacanych emerytur o ok. 20%*

OPZZ stoi na stanowisku, że nad instytucjami wypłacającymi przyszłe emerytury powinien zostać ustanowiony nadzór społeczny.

Podjęte decyzje powinny uwzględniać głos społeczeństwa, a w szczególności tej jego części, która dobrowolnie czy też obowiązkowo gromadzi swoje środki finansowe w otwartych funduszach emerytalnych.”

● OPZZ uczestniczyło w pracach nad emeryturami pomostowymi. Były one prowadzone w ramach zespołu problemowego ds. ubezpieczeń społecznych Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych. Jednak w kwietniu 2007 r. okazało się, że rząd samodzielnie przygotował tezy do projektu ustawy. W wydanym wówczas stanowisku OPZZ stwierdził, „*że nie do przyjęcia są propozycje rządu:*

- *aby emerytury pomostowe miały charakter świadczenia wygasającego;*
- *nie uwzględniające ustaleń ekspertów medycyny pracy;*
- *pozbawiające kilkuset tysięcy osób, często pracujących w ekstremalnych warunkach, prawa do należnego im świadczenia emerytalnego,*

bowiem takie rozwiązania nie zostaną poparte przez znaczną część społeczeństwa, a próba ich narzucenia może spotkać się z przejawami niepokoju społecznych”.

30 kwietnia 2007 r. rząd przekazał OPZZ projekt ustawy o emeryturach pomostowych. Z uzasadnienia do projektu wynikało, że świadczeniem pomostowym zostanie objęta grupa ok. 312 tysięcy pracowników, przy czym wykaz rodzajów prac uprawniających do wcześniejszej emerytury miał zostać

określony w rozporządzeniu. Takie stanowisko rządu wywołało gwałtowny protest OPZZ.

Działania OPZZ doprowadziły do wprowadzenia tematu „Emerytury dla osób pracujących w warunkach szczególnych bądź o szczególnym charakterze” do podpisanej w dniu 17 maja 2007 r. „Hierarchii ważności tematów do negocjacji” w ramach umowy społecznej „Gospodarka - Praca - Rodzina - Dialog”, przy czym zapisano, że „*strony deklarują priorytetowe procedowanie tematu i zakończenie prac w jak najszybszym terminie”.*

NORMALNE ŻYCIE NA EMERYTURZE LUB RENCIE JEST PRAWEM CZŁOWIEKA

W 2006 roku OPZZ wystąpiło do rządu o podjęcie natychmiastowych działań powstrzymujących narastające ubóstwo w rodzinach emerytów i rencistów. OPZZ zażądało określenia nowych, wyższych od ówczesnie obowiązujących, wysokości świadczeń minimalnych opartych na badaniach wysokości minimum socjalnego emerytów i rencistów oraz zmiany formuły waloryzacji rent i emerytur na waloryzację kwotową, która będzie zapobiegać dalszemu rozwarstwianiu wysokości emerytur i rent.

Już w styczniu 2007 roku OPZZ aktywnie wypowiadało się na rzecz poprawy sytuacji materialnej emerytów i rencistów i domagało się przeprowadzenia waloryzacji świadczeń emerytalnych i rentowych w oparciu o wskaźnik inflacji powiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu płac i zabezpieczenie niezbędnych środków na ten cel. OPZZ zwróciło się do rządu o zwiększenie o 700 milionów złotych środków budżetowych przeznaczonych na waloryzację rent i emerytur. Następnie OPZZ oprotestowało propozycje rządu zmierzające do zastąpienia w roku 2007 waloryzacji rent i emerytur przyznaniem jednorazowych dodatków dla osób pobierających najniższe świadczenia. W przekazanym rządowi stanowisku OPZZ stwierdzało, że takie działanie oznacza całkowity brak poszanowania prawa w zakresie ubezpieczeń społecznych, że ma charakter pozasystemowy i burzy wprowadzaną od lat reformę ubezpieczeń społecznych. Problem najuboższych powinien być rozwiązywany przez pomoc społeczną, a szukanie oszczędności budżetowych u ludzi, którzy latami pracy zarobili na swoją emeryturę pokazuje prawdziwy charakter „solidarnego państwa” PiS.

Niestety prezydent podpisał ustawę z 16 lutego 2007 r., w której zamiast waloryzacji wypłacane zostały jednorazowe zasiłki. Dlatego też w lutym OPZZ wezwało rząd do:

„1. *nowelizacji ustawy z 16 lutego 2007 r. (...) w taki sposób, aby zapomoga nie była niższa niż przysługujący uprzednio dodatek,*

2. *nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w taki sposób, aby waloryzacja emerytur i rent odbywała się corocznie,*

3. *zaprzestania łamania dialogu społecznego w trakcie tworzenia prawa.”*

● W 2007 roku OPZZ stwierdziło, że wzrost emerytur i rent wypłacanych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powinien wynosić nie mniej niż 5,2%.

OCHRONA RYNKU PRACY

Konsekwentnie sprzeciwialiśmy się otwarciu polskiego rynku pracy dla obywateli spoza Unii Europejskiej. Przyczyną naszego sprzeciwu był głównie brak polskiej polityki

migracyjnej. Podejmowaliśmy interwencje w Niemieckim Federalnym Ministerstwie Pracy na temat świadczenia usług w Niemczech. Interwencje związane były z wprowadzonymi przez Niemcy barierami administracyjnymi, a także nieproporcjonalnym reaktywnym działaniem służb celnych, które doprowadziły do paraliżu realizowane kontrakty. Walcząc o ochronę polskiego rynku pracy wydaliśmy pozytywną opinię odnośnie projektu dyrektywy UE w sprawie minimalnych sankcji wobec pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich przebywających nielegalnie. Upominaliśmy się także o przywrócenie szkolnictwa zawodowego oraz adekwatne środki na łagodzenie skutków bezrobocia.

NIEPEŁNOSPRAWNOŚĆ NIE JEST WINĄ PRACOWNIKA

- OPZZ aktywnie uczestniczyło w pracach nad systemową nowelizacją ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie innych ustaw. Prace legislacyjne trwały prawie rok – od lipca 2006 r. do czerwca 2007 r. i zakończyły się uchwaleniem ustawy 15 czerwca 2007 r. Nowelizacja uporządkowała przepisów dotyczące rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, zwiększyła skuteczność funkcjonowania instrumentów wspierających rehabilitację społeczną i zawodową osób niepełnosprawnych, wpłynęła na poprawę ich sytuacji na rynku pracy. Zawiera także rozwiązania mające przyczynić się do podniesienia jakości i skuteczności zadań realizowanych przez podmioty korzystające ze wsparcia środkami Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

- Pod koniec 2006 r. OPZZ opiniowało skierowane przez rząd do konsultacji społecznych założenia nowego systemu wspierania i integracji osób niepełnosprawnych, które stały się przedmiotem szerokiej debaty publicznej. Do tej pory jednak nie zostały one opracowane jako projekt nowej systemowej ustawy.

- OPZZ jest partnerem w realizowanym, przez przede wszystkim Związek Zawodowy Przemysłu Elektromaszynowego, projekcie Związkowa Promocja i Ochrona Równouprawnienia Osób Niepełnosprawnych w Zatrudnieniu – ZORON. Zatrudnienie osoby niepełnosprawnej na otwartym rynku pracy to główny cel projektu ZORON. Aby to osiągnąć niezbędne jest rozpoznanie oraz likwidacja barier i mechanizmów, które utrudniają, a czasem uniemożliwiają wejście czy utrzymanie się na tym rynku. Istotne jest także zachęcenie samych niepełnosprawnych do większej aktywności zawodowej, do podejmowania wysiłków, które hamowane były przekonaniem o niewielkiej szansie na ich powodzenie.

W ramach projektu w blisko 50 zakładach głównie przemysłu elektromaszynowego i metalowego powołany jest przedstawiciel - członek związku zawodowego, który tworzy tzw. „instytucję” ZORON. ZORON pełni rolę pośrednika w kontaktach pomiędzy partnerami projektu, zarządem przedsiębiorstwa oraz załogą w zakładzie pracy. W najbliższym czasie planowane jest przedstawienie inicjatywy legislacyjnej, która wykorzysta dotychczasowe doświadczenia projektu ZORON.

AKCJE PROTESTACYJNE OPZZ

17 kwietnia 2007 r. został powołany Ogólnopolski Komitet Protestacyjny OPZZ, który wraz z kierownictwem i organami OPZZ dokonywał bieżącej oceny realizacji zgłaszanych do Prezydenta RP, Sejmu i rządu postulatów i wniosków

zgłoszonych przez OPZZ oraz organizacje członkowskie. Monitorował też stan dialogu społecznego w Polsce.

OPZZ wezwało wszystkie organizacje członkowskie do gotowości i przygotowań do ogólnopolskiej akcji protestacyjnej, którą zaplanowano na 21 września 2007 r. Przeprowadzono szeroką akcją informacyjno-plakatową „Walczy my o godną płacę” m.in. wśród ponad trzech tysięcy organizacji i struktur OPZZ oraz na stronie internetowej OPZZ. Planowany protest zawieszono ze względu na wcześniejsze rozwiązanie Sejmu V kadencji.

OPZZ organizowało manifestacje w dniu 1 Maja w 2006 i 2007 r. OPZZ wspierał protesty, marsze i manifestacje branżowe w tym: marsz, manifestację i strajk Związku Nauczycielstwa Polskiego, długotrwały protest pielęgniarek i położnych pod siedzibą Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (tzw. Białe miasteczko), manifestacje i protesty pracowników energetyki, kolejarzy, górników, pocztowców, regionalnej gospodarki wodnej oraz zakładowych organizacji, w tym m.in. z zakładów „Sklejka-Pisz” S.A., Kopalni Soli „Solina” S.A., Cukrowni „Woźuczyn” S.A., Polskiego Holdingu Farmaceutycznego S.A. i wielu innych.

OPZZ wystosowało apel do central związkowych działających w Polsce o wspólne występowanie wobec strony rządowej i pracodawców łamiących prawa pracownicze. W tej sprawie podpisano 30 sierpnia 2007 r. wspólne stanowisko z Forum Związków Zawodowych.

OPZZ uczestniczyło w proteście Inicjatywy „Stop Wojnie” w dniu 24 marca 2007 r.

OPZZ CHCE UMOWY SPOŁECZNEJ

OPZZ od lat na swoich kongresach proponowało zawarcie szerokiej umowy społecznej „Kapitał – Praca” z udziałem związków zawodowych, pracodawców, rządu, pod patronatem prezydenta. Dlatego też OPZZ z dużą radością i optymizmem przyjęło propozycję Prawa i Sprawiedliwości zawarcia umowy społecznej i włączyło się w rozmowy na ten temat. W styczniu 2006 r. przewodniczący OPZZ Jan Guz zwrócił się do prezydenta Lecha Kaczyńskiego o objęcie patronatu nad umową społeczną!

Komisja Trójstronna ds. Społeczno-Gospodarczych podjęła 27 marca 2006 r. uchwałę w sprawie działań, zmierzających do zawarcia umowy społecznej. „Trójstronna Komisja do Spraw Społeczno-Gospodarczych uznaje za zasadne podjęcie działań nad przygotowaniem projektu umowy społecznej „Gospodarka - Praca - Rodzina - Dialog”. Jedynie bowiem w drodze dialogu można wypracować kompleksowe rozwiązania trudnych problemów gospodarczych i społecznych Polski oraz osiągnąć takie cele, jak wysoki rozwój gospodarczy, tworzenie nowych miejsc pracy i radykalny spadek bezrobocia oraz rozwój rodziny i społeczeństwa obywatelskiego” – zapisano w uchwale.

Zespoły problemowe Komisji rozpoczęły pracę w Obszarach: tworzenie nowych miejsc pracy, polityka zatrudnienia i instytucje rynku pracy, warunki rozwoju społeczno-gospodarczego i przedsiębiorczości, zabezpieczenie społeczne, polityka rodzinna, ochrona zdrowia, dialog, partnerstwo społeczne i społeczeństwo obywatelskie. Te pierwotnie określone obszary zostały w trakcie prac znacznie rozszerzone z inicjatywy sygnatariuszy.

Niestety pierwotny optymizm zaczął się łamać w trakcie prac. Dopiero ponad rok później - 4 kwietnia 2007 r. „Deklarację w sprawie przystąpienia do rozmów na temat kształtu umowy społecznej „Gospodarka - Praca - Rodzina - Dialog” podpisali: premier Jarosław Kaczyński, przewodni-

czący największych central związkowych (OPZZ, FZZ, NSZZ „Solidarność” oraz organizacji pracodawców (BCC, KPP, PKPP „Lewiatan”, ZRP). Dokument przedstawiono podczas wspólnego posiedzenia Zespołu ds. Umowy Społecznej i Prezydium Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Po pracach w zespołach (trwających 1,5 miesiąca!) 17 maja 2007 r. Prezydium Komisji Trójstronnej przyjęło „Hierarchię ważności tematów do negocjacji w ramach umowy społecznej, przygotowaną przez zespoły problemowe TK”. Prace nad umową stały się – podobnie jak całość dialogu społecznego – fikcją. Rząd unikał konsultacji z partnerami społecznymi – tak stało się m.in. w wypadku ustaw podatkowych (PIT), wprowadzających dwie stawki podatkowe – bez konsultacji w Trójstronnej Komisji.

W dniu 13 sierpnia 2007 r. stało się jasne, że dalsze utrzymywanie fikcji, jaką stały się rozmowy nad umową społeczną nie ma najmniejszego sensu. Wynegocjowanie i zawarcie Umowy Społecznej jest możliwe tylko w warunkach istnienia stabilnego rządu, dysponującego większością parlamentarną. Umowa społeczna to w gruncie rzeczy wykaz koniecznych zmian w polskim prawie - wykaz ustaw, które należy znolizować lub uchwalić oraz kierunki tych zmian. Później obowiązkiem rządu, jako strony Umowy Społecznej, byłoby przyjęcie szeregu rozporządzeń wykonawczych.

14 sierpnia 2007 r. przewodniczący OPZZ Jan Guz wystosował pismo do premiera Jarosława Kaczyńskiego, w którym m.in. napisał:

„OPZZ, które jest sygnatariuszem „Deklaracji w sprawie rozpoczęcia negocjacji nad umową społeczną „Gospodarka – Praca – Rodzina – Dialog” oświadcza, że zawiesza udział swoich reprezentantów w dalszych pracach nad zawarciem Umowy Społecznej. (...)”

Dialog w sprawie Umowy Społecznej był przez Pański rząd pozorowany. Ważne akty prawne, które powinny być elementami Umowy nie są przedmiotem negocjacji. Wielokrotnie w trakcie prac nad Umową spotykaliśmy się z sytuacją braku pełnomocnictw przedstawicieli rządu do prowadzenia negocjacji, a zatem niemożliwy był kompromis i zawarcie porozumienia.

Pański rząd przestał być wiarygodnym partnerem, gdy podejmując niezwykle ważne decyzje dla naszego kraju zastąpił dialog społeczny rządu ze związkami zawodowymi i organizacjami pracodawców rozmowami politycznymi pomiędzy partią Prawo i Sprawiedliwość, a związkiem zawodowym „Solidarność”. Pański rząd nie respektuje zasad równości partnerów negocjacji i oczekuje wyłącznie żyrowania przez nas rządowych propozycji. To nie jest dialog.

Nie chcemy uczestniczyć w takiej fikcji.

W obecnej sytuacji nie widzimy żadnych szans na zawarcie Umowy Społecznej, a przede wszystkim, na jej wykonanie, w warunkach pełnej destabilizacji politycznej naszego państwa, walki wyborczej i możliwości powstania nowego układu politycznego w ciągu kilku miesięcy.

OPZZ deklaruje, że w każdej chwili jest gotowe podjąć wiążące rozmowy o reformie polityki społeczno-gospodarczej i rynku pracy z organizacjami pracobiorców, pracodawców oraz odpowiedzialnym i stabilnym rządem”.

RZĄDY PIS ZNISZCZYŁY DIALOG SPOŁECZNY

W okresie od VI Kongresu OPZZ do upadku rządów Prawa i Sprawiedliwości odbyło się 7 posiedzeń plenarnych i 25 posiedzeń Prezydium Trójstronnej Komisji do Spraw Spo-

łeczno-Gospodarczych. Ostatnie posiedzenie odbyło się 6 września 2007 r. przez kolejne ponad dwa miesiące trwania rządów PiS nowa przewodnicząca nie zwołała ani Prezydium TK, ani Komisji.

Zarówno plenarne posiedzenia TK, jak i posiedzenia Prezydium TK w ocenie członków tych ciał był czasem straconym. Takie jest zdanie przewodniczącego OPZZ Jana Guza, jak i prezydenta Konfederacji Pracodawców Polskich Andrzeja Malinowskiego.

Miarę upadku dialogu społecznego w Polsce pokazuje pismo przewodniczącej TK, minister Anny Kalaty (!) do premiera Kaczyńskiego, opisujące jak w lecie 2006 r. rząd traktował partnerów społecznych w trakcie dyskusji nad projektem budżetu na 2007 r.

„Szanowny Panie Premierze,

W związku z sygnałami o wystosowaniu do Pana Premiera listu otwartego partnerów społecznych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych z zarzutami braku dialogu społecznego po stronie rządowej - uprzejmie informuję, że jako Przewodnicząca Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych występowałam do kolejnych Ministrów Finansów z zaproszeniem na posiedzenia plenarne Trójstronnej Komisji poświęcone, dyskusji początkowo nad założeniami a następnie, nad projektem ustawy budżetowej na 2007 r.

W dniu 22 czerwca br. odbyło się posiedzenie Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych poświęcone między innymi informacji na temat założeń do projektu budżetu państwa na 2007 r. Na spotkanie nie przybyła zaproszona Minister Finansów - p. Zyta Gilowska. Partnerzy społeczni uznali, że ze względu na nieobecność Minister Finansów, zasadnym jest przesunięcie terminu dyskusji nad założeniami do projektu budżetu państwa na 2007 r. Kolejne posiedzenie Trójstronnej Komisji na wyżej wymieniony temat odbyło się 10 lipca br. Zaproszony został Paweł Wojciechowski - Minister Finansów. Ze względu na zmianę na stanowisku Prezesa Rady Ministrów i Ministra Finansów, spotkanie zostało odwołane.

Na spotkaniu Prezydium Komisji w dniu 23 sierpnia br. ustalono, że na kolejnym posiedzeniu plenarnym Komisji w dniu 7 września br. odbędzie się dyskusja na temat ustawy budżetowej na 2007 r. z udziałem Ministra Finansów – Stanisława Kluzy. Udział Ministra w spotkaniu okazał się niemożliwy z powodu wyjazdu służbowego i MF zaproponowało uczestnictwo w spotkaniu Podsekretarza Stanu - Jarosława Nenemana. W wyniku uzgodnień z członkami Prezydium Komisji, którzy nie zgodzili się na udział wiceministra J. Nenemana, dyskusja na temat ustawy nie odbyła się.

Ponadto wielokrotnie interweniowałam w sprawie nieprzestrzegania ustawowych terminów konsultacji projektów aktów prawnych. Pismem z dnia 21 czerwca br. zwróciłam się również do p. K. Marcinkiewicza, ówczesnego Prezesa Rady Ministrów, z prośbą o zwrócenie uwagi członkom Rady Ministrów na konieczność przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących zasad konsultowania z partnerami społecznymi projektów aktów prawnych i ich zmian.

Również zwracałam się z prośbą o bardziej aktywny udział członków Rady Ministrów w posiedzeniach Trójstronnej Komisji i jej zespołów między innymi pismem z dnia 11 lipca 2006 r.

W związku z powyższym, jako Przewodnicząca Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, proszę Pana Premiera o zdyscyplinowanie członków Rady Ministrów, którzy powinni wyegzekwować w podległych im resortach przestrzeganie wspomnianych przepisów oraz zwrócenie uwagi na wiodącą i koordynującą rolę Ministra Pracy w działaniach związanych z rozwojem dialogu społecznego na poziomie

krajowym, regionalnym i branżowym.”

● Prawo i Sprawiedliwość w swoim programie wyborczym z 2005 r. zapisało: „*Za najbardziej autentyczną reprezentację pracowników uważamy NSZZ „Solidarność”, ale rozmawiać na równych prawach będziemy ze wszystkimi ważnymi centralami związkowym*”.

OPZZ bardzo krytycznie oceniło ten zapis programu PiS dzielący związki zawodowe na mniej i bardziej „autentyczne”. Natomiast jeżeli PiS zadeklarowało, że będzie rozmawiać ze wszystkimi, to OPZZ przyjęło to za dobrą monetę. Niestety okazało się to nieprawdą.

19 lutego 2007 r. rząd podpisał dwustronne porozumienie w zakresie lecznictwa uzdrowskiego i spółek uzdrowskich Skarbu Państwa oraz m.in. ustawowego rozwiązywania problemów związanych z zasadami wynagradzania pracowników służby zdrowia, tworzenia sieci szpitali, wprowadzania dobrowolnych ubezpieczeń społecznych tylko z NSZZ „Solidarność”. Protest w tej sprawie 19 lutego 2007 r. w wystosowała w imieniu Rady Branży OPZZ Usługi Publiczne” przewodnicząca Urszula Michalska.

12 marca 2007 r. powstał „Protokół uzgodnień podpisany przez Sekretariat Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność” oraz ministra Skarbu Państwa i Ministra Gospodarki w obecności Prezesa Rady Ministrów”.

27 sierpnia 2007 r. zostało podpisane pomiędzy rządem a NSZZ „Solidarność” porozumienie w sprawie minimalnego wynagrodzenia.

Te fakty wyraźnie pokazały, że partnerem dla rządu jest NSZZ „Solidarność”, a dialog społeczny z innymi organizacjami nie istnieje.

OPZZ przywiązywało dużą wagę do dialogu społecznego. Członkami Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych są przedstawiciele największych organizacji zrzeszonych w OPZZ: Jan Guz, przewodniczący OPZZ, Józef Woźny, przewodniczący „Chemików”, Dariusz Matuszewski, przewodniczący Federacji ZZ Górnictwa Naftowego i Gazownictwa, Zbigniew Janowski, przewodniczący ZZ „Budowlani”, Urszula Michalska, przewodnicząca Federacji ZZ Pracowników Ochrony Zdrowia i Pomocy Społecznej, Sławomir Broniarz, prezes Związku Nauczycielstwa Polskiego, Zdzisław Tuszyński, przewodniczący Federacji ZZ „Metalowcy” do 31 grudnia 2006, a od 1 lipca 2007 r. Eugeniusz Sommer, przewodniczący Federacji Hutniczych ZZ.

Sekretarzem Prezydium TK z ramienia OPZZ jest Janusz Gołąb, koordynator zespołu organizacyjnego OPZZ.

OPZZ NA MIARĘ SWOICH MOŻLIWOŚCI KSZTAŁTUJE PRAWO I WPŁYWA NA WŁADZE

Od momentu dojścia do władzy Prawa i Sprawiedliwości, OPZZ zostało zepchnięte do faktycznej opozycji wobec tych rządów, to były podejmowane wszelkie możliwe działania umożliwiające realny wpływ na kształt tworzonego prawa – ustaw i rozporządzeń, na podejmowane, przez różnego szczebla władze, decyzje i działania.

● Ogromną rolę odgrywa Parlamentarny Zespół Związkowy, którego członkowie mają bezpośrednią możliwość udziału zarówno w pracach plenarnych Sejmu, i w komisjach i podkomisjach sejmowych, gdzie tworzy się prawo.

● OPZZ wykorzystuje swoje prawo do możliwości uczestniczenia w pracach komisji sejmowych i senackich. Przedstawiciele OPZZ nie mogą brać udziału w głosowaniach, jednak aktywnie przedstawiają racje pracowników i zwią-

zkowców, prezentują analizy i opracowania związkowe, wykazują wady i błędy proponowanych rozwiązań rządowych, przekonują posłów i senatorów (tak np. powstała interpelacja posła T. Nowaka z PO w sprawie łamania wobec OPZZ ustawy o związkach zawodowych). Od VI Kongresu OPZZ do końca V kadencji Sejmu przedstawiciele OPZZ uczestniczyli w ponad 220 posiedzeniach komisji sejmowych i senackich.

● OPZZ wykorzystuje możliwości wynikające z art. 19 ustawy o związkach zawodowych, który daje możliwość opiniowania projektów aktów prawnych – zarówno ustaw, jak i rozporządzeń, które dotyczyły spraw ważnych dla pracowników i związkowców.

● OPZZ corocznie opiniuje projekt założeń do budżetu i projekt budżetu, a także projekty ustaw o budżetowych.

● OPZZ wydało opinie do projektów aktów prawnych w zakresie: prawa pracy – 30, ubezpieczeń społecznych – 38, pomocy społecznej i świadczeń rodzinnych – 23, rynku pracy – 64, ochrony środowiska – 75, rozwoju regionalnego – 16, ochrony pracy i bhp – 104, ochrony zdrowia, pomocy społecznej i osób niepełnosprawnych – 210, ubezpieczeń społecznych, świadczeń rodzinnych i pomocy społecznej – 61, tzw. służb mundurowych - 15, innych – 32.

● OPZZ jest reprezentowane w różnego typu ciałach nadzorczych i konsultacyjnych, gdzie podejmowane są ważne decyzje dla wielkich grup społecznych. Do najważniejszych należy zaliczyć: Radę Ochrony Pracy przy Sejmie RP, Radę Nadzorczą Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Naczelną Radę Zatrudnienia, Radę Ubezpieczonych przy Rzeczniku Ubezpieczonych, Radę Pomocy Społecznej, Narodowym Funduszu Zdrowia.

● W najbliższych latach dla rozwoju Polski niezwykle ważne będzie właściwe wykorzystanie środków pochodzących z Unii Europejskiej. Przedstawiciele OPZZ weszli w skład komitetów monitorujących i komitetów sterujących programami operacyjnymi funduszy strukturalnych Unii Europejskiej: Komitetu Monitorującego Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego, Komitetu Monitorującego Inicjatywy Europejskiej EQUAL, Komitetu Monitorującego Program Operacyjny Rozwój Zasobów Ludzkich, Komitetu Sterującego dla Priorytetu I SPO RZL (Aktywna polityka rynku pracy oraz integracji zawodowej i społecznej).

● Przedstawiciele OPZZ zasiadają w zespołach problemowych Komisji Trójstronnej do Spraw Społeczno-Gospodarczych: ds. polityki gospodarczej kraju i rynku pracy, ds. prawa pracy i układów zbiorowych, ds. rozwoju dialogu społecznego, ds. ubezpieczeń społecznych, ds. usług publicznych, ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych, ds. współpracy z Międzynarodową Organizacją Pracy, ds. funduszy strukturalnych Unii Europejskiej, ds. Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej, ds. Unii Europejskiej.

ŁAMANIE USTAWY O ZWIĄZKACH ZAWODOWYCH WOBEC OPZZ

W całym okresie rządów Prawa i Sprawiedliwości wielokrotnie łamany był wobec OPZZ art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o związkach zawodowych oraz innych aktów prawnych z tego wynikających.

W tej sprawie w styczniu 2007 roku zgłosił interpelację poseł Tomasz Piotr Nowak z Platformy Obywatelskiej. Tak w niej pisał:

„*Oto kilka przykładów:*

1. *projekty ustaw z poszczególnych ministerstw wpływające do OPZZ od 31.10.05 do 15.01.07.: najczęściej stosuje się terminy opisowe „w możliwie jak najkrótszym terminie” lub*

„sprawa szczególnie pilna”, „priorytetowa”, czy kuriozalne „w jak najszerszym terminie; brak uwag we wskazanym terminie uznaję za akceptację projektu” (MPiPS) czy w ogóle brak terminu (MSWiA). Rzadko podane są konkretne terminy, ale są od 3 dni (MPiPS) do 30 dni. Na 29 ustaw - opisowych jest 21, a 8 terminowych (przy czym 4 są poniżej ustawowego terminu). Można założyć, że terminy opisowe odnoszą się do zapisu 30 dniowego minimum, ale czy na pewno? Brak jest tu precyzji, co może prowadzić do różnych interpretacji.

2. projekty rozporządzeń Rady Ministrów wychodzące w terminie od 11.10.06 do 11.01.07 z resortu Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które łamią ustawę: 11 projektów (przy tym 6 projektów, które mają ilość dni do konsultacji jako ujemną tj. przyszły już po wskazanym do konsultacji terminie, 2 projekty są z terminem zerowym, a 3 z terminem 7 dniowym). Średni czas do konsultacji wyniósł tu: minus 0,72 dnia.

3. projekty rozporządzeń wychodzące z Ministerstwa Zdrowia wychodzące w terminie od 11.09.06 do 15.01.07 dają Związkom Zawodowym czas od 0 do 21 dni. Na 26 rozporządzeń średnia dni przeznaczonych na konsultacje wynosi 9,23 dnia.

4. projekty z różnych Ministerstw (np. MF, MG, MB), które wpłynęły ostatnio do OPZZ, dały czas na konsultacje od 1 dnia do 25 dni. Na 11 aktów prawnych średnia wynosi 6,63.

5. Np. z Ministerstwa Ochrony Środowiska 19 projektów poniżej ustawowego terminu (plus 26 terminy opisowe tj. „w możliwie najkrótszym”).

Problem naruszania art. 19 ustawy o związkach zawodowych był wielokrotnie podnoszony przez władze OPZZ na forum Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, w pismach do różnych władz – premiera, ministrów, a nawet marszałka Sejmu. Bowiem naruszenie art. 19 ustawy dotyczyło nie tylko władzy wykonawczej, ale również ustawodawczej, boiwni marszałek Sejmu kilkakrotnie próbował dopuścić do procesu legislacyjnego projekty ustaw, które nie były konsultowane ze związkami zawodowymi.

Na pismo przewodniczącego OPZZ Jana Guza do premiera w sprawie zdyscyplinowania członków Rady Ministrów w dniu 30 sierpnia 2006 r. odpowiedział przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów Przemysław Gosiewski, że „incydenty nieprzepraszania ustawowych terminów konsultacji nie mają na celu uniemożliwienia stronie społecznej wyrażenia stanowiska (...), a stanowią jedynie efekt nasilonych w ostatnim czasie prac Rządu”.

INTERWENCJE OPZZ NA RZECZ ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH W ZAKŁADACH PRACY

OPZZ wspiera działalność i podejmuje interwencje na rzecz federacji, ogólnokrajowych związków zawodowych i zakładowych (międzyzakładowych) organizacji związkowych – Dotyczących stosowania i przestrzegania: układów zbiorowych pracy, pakietów socjalnych, porozumień pomiędzy związkami zawodowymi a pracodawcą, Kodeksu pracy, ustawy o związkach zawodowych, ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, innych przepisów prawa pracy, przepisów innych gałęzi prawa.

Istotnymi działaniami prawnymi wzmacniającymi stronę związkową były interwencje OPZZ w przypadku naruszenia przez pracodawcę przepisów prawa pracy czy też prawa związkowego.

Takich interwencji było bardzo wiele, m.in. w zakładach MAN S.A., C. H. Hartwig S.A., Koneser S.A., Porty Lotnicze S.A., PLL LOT S.A., MZA Warszawa, PMB S.A., Polmos

Siedlce, Pekao S.A., Polskim Radio, TVP S.A., FSO oraz spółkach zależnych, Uzdrowisku Kołobrzeg S.A., PKN Orlen, Orbis S.A., Fabryce „Sklejka-Pisz” S.A., „Jelfa” S.A. w Jeleniej Górze, PSS Społem w Radomiu, LZF Polfa S.A., Multidruk S.A. w Lublinie, Śląskim Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach, Stoczni Gdynia S.A., LW „Bogdanka” S.A., w Szpitalu MSWiA w Warszawie,

POSŁOWIE ZWIĄZKOWI W SEJMIE

W Sejmie V kadencji w latach 2005-2007 działał Parlamentarny Zespół Związkowy. W jego skład wchodziło 12 posłów wybrani w 2005 roku z list wyborczych Sojuszu Lewicy Demokratycznej, rekomendowani przez OPZZ. Byli to: Grażyna Ciemniak (Bydgoszcz, zastępca przewodniczącego Komisji do Spraw Unii Europejskiej), Krystyna Łybacka (Poznań, zastępca przewodniczącego Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży), Tadeusz Motowidło (Rybnik), Artur Ostrowski (Piotrków Trybunalski), Szczepan Skomra (Chełm), Władysław Stępień (Rzeszów, zastępca przewodniczącego Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa), Ryszard Zbrzyzny (Legnica). Z Zespołem stale współpracowali związkowcy wybrani z listy „Samoobrony”: Rajmund Moric (Gliwice, przewodniczący Komisji Polityki Społecznej) i Lech Szymańczyk (Płock). Do Zespołu dołączył poseł SLD: Henryk Gołębiowski (Wałbrzych).

Przewodniczącym Zespołu w V kadencji Sejmu był Władysław Stępień.

Do Sejmu VI kadencji z list wyborczych Lewicy i Demokratów, dostali się posłowie rekomendowani przez OPZZ: Krystyna Łybacka (Poznań), Jarosław Matwiejuk (Białystok), Tadeusz Motowidło (Rybnik), Artur Ostrowski (Piotrków Trybunalski), Stanisław Rydzoń (Chrzanów), Wiesław Szczepański (Kalisz), Ryszard Zbrzyzny (Legnica). Udział w pracach Zespołu zadeklarował również Eugeniusz Czykwin (Białystok, zastępca przewodniczącego Komisji Mniejszości Narodowych i Etnicznych).

Członkowie Parlamentarnego Zespołu Związkowego ściśle współdziałają z OPZZ, zwłaszcza przy działaniach legislacyjnych.

Autorytet posłów RP wielokrotnie wspomagał różnego typu pozalegisłacyjne działania OPZZ – posłowie zawiązkowi składali interpelacje, zapytania, podejmowali interwencje w ministerstwach, centralnych urzędach, we władzach samorządowych w imieniu zarówno całych branż, jak i pojedynczych zakładów pracy.

TYLKO WYKSZTAŁCENI ZWIĄZKOWCY MAJĄ RACJĘ

Dla OPZZ jest rzeczą oczywistą, że w chwili obecnej większość działań wymaga od członków związków zawodowych dużej wiedzy z zakresu ekonomii, różnych dziedzin prawa – przede wszystkim prawa pracy, ale również prawa cywilnego, spółek handlowych, obrotu gospodarczego.

Prowadzony na różnych poziomach dialog z władzami i pracodawcami wymaga znajomości technik negocjacyjnych i form prezentacji. Rozwój współpracy międzynarodowej – zarówno poprzez MKZZ, EKZZ i ich struktury, jak i współpraca w europejskich radach zakładowych czy euroregionach wymaga znajomości języków.

Dlatego też OPZZ bardzo dużą wagę przywiązuje do różnego typu form szkoleń działaczy związkowych. Po VI Kongresie została wielokrotniona działalność szkoleniowa. OPZZ dofinansowywał szkolenia we wszystkich woje-

wództwach oraz współfinansował szkolenia organizowane przez rady branż. Szczególnym zainteresowaniem ze strony związkowców cieszyły się organizowane szkolenia z zakresu prawa pracy, dla członków europejskich rad zakładowych i rad pracowników oraz dialogu społecznego.

Na intensyfikację szkoleń miało również wpływ przystąpienie OPZZ do EKZZ i możliwość korzystania przez członków OPZZ z bazy szkoleniowej EKZZ – m.in. ETUI-REHS.

Zwiększenie ilości szkoleń było również wynikiem podpisania przez OPZZ porozumienia – m.in. w tym zakresie – z Państwową Inspekcją Pracy.

Wiele bezpłatnych szkoleń zorganizowała OPZZ-towska Fundacja Realizacji Programów Społecznych. Bezpłatne miejsca na szkolenia OPZZ otrzymywało od innych fundacji i instytucji.

OPZZ – REPREZENTACJA POLSKICH PRACOWNIKÓW NA FORUM MIĘDZYNARODOWYM

MIĘDZYNARODOWA ORGANIZACJA PRACY:

Przedstawiciele OPZZ wzięli udział w 95 (maj-czerwiec 2006 r.) oraz 96 (maj-czerwiec 2007 r.) Sesji Międzynarodowej Organizacji Pracy. Zgodnie z zasadą rotacji między OPZZ a NSZZ „Solidarność” przedstawiciel OPZZ był kolejno zastępcą delegata (Ryszard Łepik – 95 Sesja) oraz delegatem polskiej strony pracowniczej (Zygmunt Cybulski – 96 Sesja). Piotr Ostrowski na obu Sesjach pełnił funkcję doradcy i reperce-ntował polską stronę pracowniczą na Komitecie Aplikacji Standardów.

W UNII EUROPEJSKIEJ: OPZZ jest reprezentowane w Radzie Zarządzającej Europejskiego Centrum Rozwoju Szkoleń Zawodowych (CEDEFOP) w Salonikach, w Radzie Administracyjnej Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy w Dublinie, w Radzie Administracyjnej Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy w Bilbao i w Europejskim Komitecie Ekonomiczno-Społecznym w Brukseli. W EKE-S przedstawiciele OPZZ pracowali m.in. sekcjach: TEN (ds. transportu, energii, infrastruktury i społeczeństwa informacyjnego), ECO (ds. unii ekonomicznej i monetarnej oraz spójności ekonomicznej i społecznej), SOC (ds. zatrudnienia, kwestii społecznych i obywatelstwa) i REX (ds. stosunków zewnętrznych) oraz 21 grupach roboczych współpracujących projekty opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

WSPÓŁPRACA BILATERALNA: OPZZ współpracuje z większością narodowych organizacji związkowych z Europy. Utrzymuje bliskie kontakty z: francuskim CGT, węgierskim MSzOSz, słowackim KOZ SR, duńskim LO, norweskim LO, fińskim SAK, niemieckim DGB, greckim GSEE, bułgarskim CITUB, cypryjskim PEO. Od VI Kongresu nawiązane zostały ściślejsze kontakty z organizacjami, z którymi z różnych przyczyn nie było dotychczas kontaktu lub był on okazjonalny. Chodzi tu przede wszystkim o: szwedzkie LO, brytyjski TUC, rumuńskie BNS i CNSLR-Fratia, bułgarską Podkrepa, włoskie CGIL, CISL i UIL, irlandzki SIPTU i belgijski CSC.

OPZZ jest partnerem dla wszystkich liczących się organizacji związkowych Europy.

EKZZ: OPZZ przystąpiło do EKZZ w marcu 2006 r., a więc przed VI Kongresem to faktyczna działalność w ramach EKZZ nastąpiła od czerwca 2006 r. Przedstawiciele OPZZ (Jan Guz – członek Komitetu; Piotr Ostrowski – zastępca członka)

brali udział we wszystkich spotkaniach Komitetu Wykonawczego EKZZ, a 7-osobowa delegacja reprezentowała OPZZ na XI Kongresie EKZZ w maju 2007 r. w Sewilli. Przedstawiciele OPZZ zasiadają w spotkaniach Grup Roboczych EKZZ: Komitet Młodych, Komitet Kobiet, Polityka Społeczna i Legistacja, Spójność Społeczno-Ekonomiczna, Kształcenie Ustawiczne, Migracja i Integracja Społeczna.

OPZZ jako członek EKZZ uzyskało prawo do korzystania z usług oferowanych przez Europejski Instytut Związków Zawodowych ds. Badań, Edukacji i BHP (ETUI-REHS). Przedstawiciele wzięli udział w szeregu szkoleniach oferowanych przez ETUI-REHS.

OPZZ włączyło się w kampanię zbierania podpisów pod petycją na rzecz wysokiej jakości usług publicznych dostępnych dla wszystkich.

OPZZ zajęło swoje stanowisko wobec Zielonej Księgi „Modernizacja prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku”

MKZZ: Na początku listopada 2006 r. w Wiedniu odbył się kongres założycielski Międzynarodowej Konfederacji Związków Zawodowych (MKZZ), która powstała z połączenia Międzynarodowej Konfederacji Wolnych Związków Zawodowych (MKWZZ) i Światowej Konfederacji Pracy (ŚKP). OPZZ przystąpiło do MKZZ jako jedna z organizacji nie należąca dotychczas ani do MKWZZ ani ŚKP. OPZZ reprezentowała w Wiedniu 7-osobowa delegacja. Na zastępcę członka Rady Generalnej MKZZ został wybrany Jan Guz.

W marcu 2007 r. ukonstytuowała się Pan-Europejska Rada Regionalna jako europejska struktura terytorialna MKZZ. Członkiem Komitetu Wykonawczego PERC z ramienia OPZZ jest Jan Guz.

WSPÓŁPRACA REGIONALNA: Po przystąpieniu do EKZZ i MKZZ OPZZ włączył się w prace Związkowej Sieci Morza Bałtyckiego BASTUN, w skład której wchodzi organizacje związkowe należące do EKZZ z regionu Morza Bałtyckiego. W marcu 2007 roku OPZZ było gospodarzem spotkania BASTUN w Warszawie. OPZZ uczestniczyło we wrześniu 2007 r. w posiedzeniu Sieci w Rydze.

OPZZ zorganizowało w Warszawie spotkanie organizacji związkowych krajów tzw. Grupy Wyszehradzkiej: Węgry, Czechy, Słowacja, Polska, w którym uczestniczyły wszystkie organizacje członkowskie EKZZ z tych krajów.

TO NIE WSZYSTKO

Powyższe informacje w żaden nie wyczerpują listy działań podejmowanych w tym okresie przez OPZZ. Po VI Kongresie OPZZ modyfikacjom uległa struktura wewnętrzna Porozumienia, prowadzone były liczne działania merytoryczne, które ze względu na szczupłość miejsca nie zostały wymienione.

CZY PAMIĘTASZ O PRENUMERACIE?

Zamówienia na rok 2008 można składać:

00-924 Warszawa, ul. M. Kopernika 36/40

tel. (0-22) 826-41-67, 826-99-04; fax: (0-22) 826-51-02

e-mail: redakcja@tygodnikpopularny.org.pl

